

EEN KERSTFEEST.

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

O, God zou ik op de knieën kunnen smeecken om nog zoo'n Kerstfeest.

Telkenmale, als de dagen weer korter en korter worden, als de duisternis soms niet eens ten volle wijkt, dan doemen in mij op al de herinneringen aan de Kersttijden uit mijn jeugd.

Toen voelde ik het Kerstfeest naderen met een huivering van eerbied, toen bad ik lang, lang vooruit, om toch ook eens de overstelpende heerlijkheid van het Kerstfeest te mogen genieten, toen bleef ik met opzet wakker om den Kerstnacht te voelen ingaan; toen sidderde ik van ontzag als de twaalf slagen plechtig van den toren galmden en aankondigden, dat 't nu weer Kerstnacht was. Toen spande ik mij in, dat mijn oogen niet dicht zouden vallen en wachtte van oogenblik tot oogenblik, of de duisternis van den Kerstnacht, de

sneeuw van den Kerstnacht, de sterren of zelfs de storm geen boodschap voor mij hadden, geen werkelijk teeken, dat 't nu een nacht was, heilig onder alle nachten.

Zoo wachtte ik, tot de eerste schreden der kerkgangers weerklonken in de stille straat — en teleurgesteld viel ik in mijn kussens terug — weer was de Kerstnacht voorbij — weer had ik niets gevoeld van zijn stralende heerlijkheid, die ik morgenochtend weer met vele woorden zou hooren beschrijven.

Was ik dan zooveel slechter dan anderen? Of zooveel gevoelloozer?

Vele Kerstnachten gingen voorbij, met hope begroet, met teleurstelling nagestaard — tot 't Wonder geschiedde — en ik mijn Kerstfeest vierde.

Ach, God op de knieën zou ik kunnen smeecken om nog zoo'n kerstfeest!

Als het Kerstfeest weer nadert, zou ik verlangen weer ziek, bijna stervend te zijn, zooals toen!

De avond daalde. In de ziekenkamer was het licht opgestoken, en het kleine vlammetje was nog zorgvuldig omhuld door een donkerroode kap.

Al weken was ik ziek en al dagen van te voren had ik eraan gedacht, dat Kerstnacht naderde, in dit vertrek, waar ik den torenklok niet zoo goed kon hooren als in mijn eigen kamer, en waar ik het einde van den Kerstnacht, de schreden der kerkgangers, in 't geheel niet zou vernemen.

Al mijn gedachten waren sterker dan ooit op den naderenden nacht gericht.

De koorts steeg met de minuut. Al doller en doller vloog 't bloed mij door de aderen, al heftiger suisde 't in mijn ooren, tot 't mij opeens leek of de koorts, die booze plaaggeest, die me al zoo lang martelde, mijn lichaam verliet.

Een rosse sluier werd om mij heen geweven, een wolk van gesuis klonk om me, ik voelde geen pijn en geen koortshitte meer, met kalm welbehagen lag ik te staren naar den mooien schitterenden sluier en te luisteren naar het zilverachtige suizen. Ik zag, dat er gestalten over mij heen waren gebogen, maar ze waren me de moeite niet waard om me te onttrekken aan de bekooring van den geweven sluier, van het gelijkmatige suizen — ik voelde, dat ik moest luisteren en wachten — 't werd Kerstnacht, straks zou ook ik er deel aan nemen.

Steeds dichterbij werd de rosse lichtschitterende sluier, steeds met meer klank van zilver ging het ruischen door — toen wuifde de sluier op en weg — en de hemel opende zich voor mijn starende oogen, voor mijn wachtende ziel.

O, dat ik de onuitsprekelijke zaligheid van dat uur kon beschrijven!

Daar waren ze allen, de goudgelokte Engelen, stijgend en dalend, in blauwen hemel met gouden zonneschijn, en zij allen zongen hun lied, hun heerlijk Kerstlied, en ze lachten en wenkten me toe — en ik; arm klein menschenkind, ik schreide van weelde en verrukking.

Al machtiger klonk het Lied, het vulde de onmete-

lijke ruimte van zonneblauw, als zongen daar vele ongeziene Engelen mee — toen sloegen de Engelen hun wieden uit en kleinen en grooten, zweefden ze langzaam naar boven en hun zang verwijderde zich met hen — onder hen sloot zich de hemel, over mij golfde weer de rosse sluier, die steeds dichterbij werd, en steeds donkerder — tot in diep nachtzwart alle bewustzijn ophield.

Toen ik wakker werd, vele, vele uren daarna, en het harde, kille licht van een sneeuwdag naar binnen viel, was ik vervuld van een onuitsprekelijke blijdschap: mijn gebed was verhoord, het wonder was geschied, ook ik had mijn Kerstnacht gehad.

Ach, God zou ik op de knieën kunnen smeecken om nog zoo'n kerstfeest!

Maar zelfs mijn koortsfantasieën zouden 't mij niet meer kunnen brengen.